

Nr 41.

Av herr Andersson i Fallsberg, om ändrad lydelse av 5 § b. andra stycket i förordningen angående bevilning av fast egendom samt av inkomst.

Vid 1897 års Riksdag beslöts ändring i förordningen angående bevilning av fast egendom samt av inkomst så, att § 5 b. mom. 2 erhöll följande lydelse: »kommuner och andra menigheter: för dem tillhöriga, inom eget område belägna allmänna platser, tomter och byggnader».

Därigenom blevo endast sådana kommuners fastigheter, som voro »inom eget område belägna», bevillningsfria.

Nämnda års bevillningsutskott i betänkande nr 19 tog initiativ härtill, enär det kommit till dess kännedom, »att av städers fastigheter på annan kommuns område, vilka förklarats bevillningsfria, ofta förekommit sådana byggnader, som utgjorde industriella anläggningar, av vilka staden väl icke hämtade direkt inkomst, men likväl drog stor fördel».

Genom denna åtgärd förhindras flera samhällen att sammanslå sitt skolväsen för att få det så billigt och praktiskt som möjligt, enär den kommun, dit skolhusbyggnaderna bli förlagda, utom förmånen av skatt från lärarepersonalen, även kan bevillningstaxera medkommunerna för deras andel i skolhusbyggnaderna. Samma hinder möter även, om flera kommuner ville sammanslå sin fattigvård, för att få den bättre ordnad. Vid inkorporering av någon del av kommun eller delning av sådan kan liknande olägenhet inträffa. Vid omnämnda författningsändring 1897 synes ingen heller erinrat sig, att en del kommuner, helst sådana, som utgjorde omgivningar till stad, redan hade sina allmänna byggnader förlagda inom samma städers områden.

Det måste anses oriktigt, att, då akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk och barmhertighetsinrättningar, regementen, officerskårer och nykterhetsföreningar för sina allmänna fastigheter liksom enskilda personer och samfund för kyrkor och bönehus ej erlægga bevilling, kommuner och andra menigheter under några förhållanden skola kunna bevillingstaxeras för sina skol- och fattighus.

Som författningen nu lyder, anser likväl, vid anförda besvär och mångsidig belysning av frågan, Kungl. Maj:t och Rikets kammarrätt, att skol- och fattighus böra beskattas, då de ej äro inom egandekommunen belägna.

Det synes mig därför billigt och nyttigt, att här en lagändring kommer till stånd.

Om jag ej lyckats föreslå lämplig lagtext, i enlighet med min framställning, anhåller jag vördsamt, att bevillningsutskottet måtte därför vidtaga nödiga åtgärder.

På grund av det anförda vågar jag alltså hemställa,

det Riksdagen ville besluta, att § 5 b. mom. 2 i gällande förordningen angående bevilling av fast egendom samt inkomst måtte, i syfte att kommuners skol- och fattighus under alla omständigheter må bli bevillningsfria, erhålla följande förändrade lydelse:

Kommuner och andra menigheter: för dem tillhöriga skol- och fattighus, oavsett var de äro belägna, samt inom deras eget område liggande andra allmänna platser, tomter och byggnader.

Stockholm den 23 januari 1914.

A. Alfr. Andersson.

Fallsberg.